

## Chương 33

# VÀO VÕ QUÁN MƯU ĐỒ GIẾT ĐỊCH

Lệnh Hồ Bình dừng lại một chút rồi lược thuật như sau:

Bốn bữa trước Võ Dương Tam lão đem người đến Thư phủ, rước lấy kết quả bại nhục. Lão quỷ Phong Vân Kiếm tự biết không thể ở lại Đồng Quan đã đem hết gia quyến sang bên đó rồi. Cùng đi với Phong Vân Kiếm còn có thầy trò Kim Long Kiếm Khách ở Hoa Sơn sáu người. Bến Vũ Môn là đường họ phải đi qua. Hiện giờ vị Pháp cái sáu nút của Cái Bang đang ở khu phụ cận bến Vũ Môn. Nếu không thông tri kịp cho y hay thì nhất định sẽ phải đau khổ. Vì vậy bản công tử xin lão gia để bữa rượu này rồi lập tức lên đường đến bến Vũ Môn bảo bọn khiêu hóa lánh đi. Chúng ta quay về tổng đà Cái Bang ở Trung Điền hội diện sẽ thương nghị kế hoạch.

Còn vụ Kim Long Kiếm Khách tại sao lại đi với Phong Vân lão quỷ thì Cửu Đỉnh Cái sẽ nói cho lão gia hay. Nếu lão gia không cho là bản công tử ăn nói hồ đồ thì xin lập tức đăng trình.

Hồ Lô Tẩu còn đang muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Bình ra chiều nóng nảy, đành bóp bụng thở dài, tự nói một mình:

– Hỡi ơi! Số phận mình phải khổ sở thì đành chịu vậy.

Lão chụp lấy hồ rượu rồi ra cửa đi ngay.

Lệnh Hồ Bình trút bỏ được nỗi tâm sự đã yên tâm được một phần.

Hồ Lô Tẩu đi rồi, chàng vừa uống rượu vừa ngẫm nghĩ bước đường hành động.

Chuyến này chàng toan đến Vũ Môn để giải cứu Cửu Đỉnh Cái khỏi cơn nguy hiểm, ngẫu nhiên gặp được Hồ Lô Tẩu. Vụ Cửu Đỉnh Cái coi như đã sắp đặt xong, bất giác chàng lại phấn khởi hùng tâm. Chàng cảm thấy mình không còn bận bịu việc gì thì đây là một cơ hội rất tốt để thi hành kế hoạch đã định trước.

Nếu quả Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm về tới tổng đà bang Long Hồ ở Già Mã Cốc nói ra Hậu cái Thượng Quan Thụ Nhân lần trước là giả hiệu, bang này biết gian mưu bị trở ngại tất họ hâm nóng lên, sắp đặt trở lại. Khi đó tổ chức tà ác kia đang ở bóng tối từ từ lộ ra, tất bây giờ lại rút vào bóng tối mà mình muốn tiêu diệt thật không phải chuyện dễ dàng.

Lệnh Hồ Bình ngồi nhắm tính hành trình biết là bọn Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm đi chuyến này có mau lẹ cũng phải hai ngày nữa mới tới. Về phương diện này chàng còn đủ thời giờ trù liệu kế hoạch, chẳng cần phải cấp bách.

Hiện nay còn hai việc chàng chẳng thể không dự phòng trước.

Việc thứ nhất là phụ nhân áo lam vừa rồi lai lịch thế nào? Mụ có phải là một tên

hộ pháp ở Long Hồ Bang không?

Nếu đúng, tại sao mục gặp chàng lại không hô hoán, sau mục còn ra chiều kinh hãi, hoảng hốt bỏ đi?

Trường hợp mục không phải hộ pháp ở bang Long Hồ thì khi hai bên vừa chạm trán nhau, mục đã kinh ngạc sửng sốt, thái độ ngập ngừng muốn nói lại thôi là vì lý do gì?

Việc thứ hai là tổng đà Ma bang tiếp được báo cáo của Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận biết Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công xuất hiện đột ngột ở Hà Tân, nhất định sẽ phái cao thủ đến vây bắt. Toán nhân mã này có thể sáng mai tới nơi, chàng phải làm thế nào để khỏi chạm trán bọn ma đầu và dùng cách gì khiến bọn chúng bỏ đi, đồng thời không phát sinh ảnh hưởng đến kế hoạch của chàng về vụ thanh trừ Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm?

Về việc thứ nhất chàng chẳng có cách nào tìm ra được đáp án. Đồng thời vấn đề thời gian không cho phép chàng theo dõi đến tận gốc, chàng đành tạm thời gác lại một bên, họa phúc do sự tự nhiên định đoạt.

Về điểm thứ hai chàng đã có chủ kiến trong lòng và quyết định hành động tức khắc.

Lệnh Hồ Bình ăn uống thật lẹ xong kêu tửu bảo đến tính tiền rồi dắt ngựa ra khỏi khách điểm đi ngay.

Lệnh Hồ Bình chuẩn bị đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đi qua hai đường phố, nhìn rõ phía sau không người theo dõi hành tung, liền đem ngựa gửi vào nhà trạm. Chàng thay đổi hình dạng thành một khách thương thông thường, trở lại trú ngụ trong khách điểm trước.

Chàng đến khách điểm lần thứ hai vào lúc lên đèn, trong khách điểm có một toán lái buôn vải lụa mới tới. Chúng hô hoán lấy nước om sòm.

Mấy tên tiểu nhị bận bịu rối rít. Dĩ nhiên khách đến một mình chúng không kịp mời chào.

Lệnh Hồ Bình đã ngủ đầy giấc lại ăn no rồi, nên không gấp rút kêu người đến châu chực.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy hai hán tử đội nón rộng vành ngồi ở góc phòng, xoay lưng về đèn sáng, đang thì thầm trò chuyện trong bóng tối. Chàng không khỏi nhóng lên.

Chàng nhận thấy hai người này quần áo tề chỉnh, sạch sẽ, không ra vẻ con người mới vượt đường xa. Bên cạnh họ lại chẳng có hành lý chi hết. Hiển nhiên là người ở bản thành không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng tự hỏi:

– Người ở bản thành mà không có việc thường chỉ đến trà lâu tửu quán để ăn

uống. Vậy họ vào khách điểm huyền não này làm chi?

Chàng hiểu ngay hai tên này mười phần có đến tám là người chàng muốn tìm kiếm.

Lệnh Hồ Bình liền lùi lại bên cửa, móc trong bọc lấy cái mũ da cũ rách đội lên đầu. Chàng lại vén vạt áo lên dắt vào đai lưng len lén đi tới, dùng giọng lười tiểu nhị trong khách điểm, tay chống xuống góc bàn, nhìn hai người khom lưng tươi cười hỏi:

– Xin lỗi hai vị đại gia. Bữa nay trong điểm bận quá, không kịp đến chào mời hai vị. Hai vị đại gia đi coi phòng trước hay là muốn uống rượu. Ở đây có đủ mì nấu, bánh bao, canh thịt cừu. Hai vị muốn dùng Hồng sâm, Thanh đôn cũng sẵn sàng...

Hai hán tử đảo mắt nhìn qua một lượt. Một tên gật đầu hỏi:

– Hay lắm! Tiểu ca! Rượu thịt khoan rồi hãy lấy. Tiểu ca hãy ngồi xuống đây. Đại gia muốn hỏi tiểu ca một câu: Lão già ở đây hôm qua nay đi đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình khẽ “Ừ” một tiếng hỏi lại:

– Phải chăng đại gia muốn hỏi lão già be bét lúc nào cũng đeo cái hồ lô lớn sơn đỏ, cặp mắt mòng mọng những nước phải không?

Tên hán tử khác đáp:

– Phải đó. Lão ta đi đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình ra chiều suy nghĩ đáp:

– Vụ này khó nói lắm.

Hán tử kia vội hỏi:

– Làm sao mà khó nói?

Lệnh Hồ Bình nhíu cặp lông mày đáp:

– Lão ở đây hai ngày, ngoài sự ăn uống chẳng có việc gì. Tính tình nóng nảy, chân tay ngứa ngáy chỉ muốn đánh người. Hầu lão thật mệt. Lão chẳng chê rượu nhạt, cũng là canh dở...

Hán tử nói trước ngắt lời:

– Về sau ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình hắng giọng đáp:

– Sau chủ nhân của bọn tiểu tử không nhận được đành cho lão hay Hà Tân là thị trấn nhỏ bé không đủ đồ. Lão có muốn dùng rượu ngon, ăn đồ sang, thì phải đến Khúc Ốc hoặc Phần Thành...

Hai hán tử khẽ “Ừ” một tiếng, không chờ chàng nói hết, liền bỏ một quan tiền xuống, hối hả đứng lên, lật đật ra cửa đi luôn.

Lệnh Hồ Bình cười thầm, bỏ mũ ra, kéo áo xuống ngồi vào bàn.

Lát sau một tên tiểu nhị chạy đến khom lưng tươi cười hỏi:

– Xin lỗi đại gia. Bữa nay trong tề điểm bận rộn quá, không bồi tiếp đại gia được chu đáo. Lão gia muốn đi coi phòng trước, hay là lấy rượu nhắm trước?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười trở vào quan tiền đáp:

– Lấy cho ta một phần Can ty thang toán và nửa cân rượu phần. Nếu là rượu nguyên chất thì tiểu ca sẽ có thưởng.

Qua một đêm không có chuyện gì.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình đến một tửu điểm gần cửa đông kêu lấy rượu nhắm. Chàng vừa nhắm nháp vừa tĩnh tâm chờ đợi.

Kết quả không ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Vào khoảng giờ Ngọ, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Sáu con kiện mã lao như gió đi trên đường lớn ngoài tửu điểm chạy về cửa đông.

Người kỵ mã đi đầu chính là một vị Cẩm y hộ pháp, Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối.

Điều khiến cho Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên là mỹ phụ áo lam đeo kiếm hôm qua cũng lẫn vào đám năm người kỵ mã theo sau.

Lệnh Hồ Bình bây giờ mới yên tâm. Bất luận lam y phụ nhân lai lịch thế nào, đã đi Phần Thành thì khứ hồi ít nhất cũng mất ba ngày. Bọn Kim Long Kiếm Khách sáng mai sẽ tới nơi là không bị quấy rối.

Ngày thứ ba Lệnh Hồ Bình lại cải trang làm Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh đến trạm lấy con ngựa gửi bữa trước cỡi ra cửa nam thành, theo đường quan đạo, thẳng tiến về phía trước.

Nếu chàng tính hành trình không sai lầm thì Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách đã đến huyện Vĩnh Hà đêm qua rồi.

Hiện giờ chàng từ Hà Tân ra đi. Đối phương cũng từ Vĩnh Hà khởi trình.

Nếu hai bên dọc đường đều không gặp điều chi trở ngại thì vào khoảng trưa hôm nay sẽ gặp nhau ở tiểu trấn Thông Hóa ở giữa khoảng Vĩnh Hà và Hà Tân.

Nói một cách khác: Chàng đi thông thả một chút sẽ gặp họ trên vùng khoảng đó và họ đã đi qua Thông Hóa rồi. Bằng chàng đến vùng khoảng đó trước sẽ chờ lại một lúc là gặp đối phương.

Kết quả đúng như lời tiên liệu của Lệnh Hồ Bình.

Vào khoảng đầu giờ mùi trên đường quan đạo cách Thông Hóa không đầy ba dặm, một đôi xe ngựa xuất hiện ở đằng xa.

Đôi xe ngựa này gồm bốn cỗ.

Phía sau xe còn mười mấy tên đầu đội mũ da đắp cả hai vành tai, mình khoác áo choàng, chân quần xà cạp vải xanh, đi giày đóng đinh, cưỡi tuấn mã coi bộ rất hùng tráng.

Xa hơn nữa là bọn tiêu cục vận tải một món hàng hóa đi tới.

Lệnh Hồ Bình thấy tình cảnh này bất giác cặp lông mày nhăn tít lại.

Sở dĩ chàng nhăn mày chẳng phải vì đối phương kéo đến một cách rầm rộ, chẳng coi mười mấy tên tráng hán đó vào đâu. Điều khiến cho chàng điên đầu là bốn cỗ xe ngựa đều buông rèm kín mít, chàng không hiểu Phong Vân lão quỷ và Kim Long Kiếm Khách ngồi trong xe nào. Nếu bữa nay chàng không phát động thì thôi mà đã ra tay là phải trúng đích, không thì hỏng bét.

Ngoài ra còn một điểm nữa khiến chàng chẳng khỏi suy nghĩ là bọn trang đinh ở Thư phủ chưa chắc đã nhận ra chàng là ai. Nếu lát nữa gặp nhau ở giữa đường, bên đối phương chẳng một ai hô hoán chàng thì làm thế nào?

Chàng quyết định không chịu bỏ lỡ cơ hội tốt, liền tính bài động thủ trước đi là hơn.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình là người cấp trí. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng tìm được ngay một kế Nhất cử lưỡng đắc.

Lúc này hai bên khoảng cách đã gần lại...

Lệnh Hồ Bình hai mắt nhắm, ngồi trên lưng ngựa người không ngớt lão đảo, ra chiều mỗi một quá độ, và đang ngủ gà ngủ gật.

Chàng thúc ngựa tiếp tục tiến thẳng về phía trước cố ý để nó đụng vào xe nào thì đụng...

Hai con ngựa kéo cỗ xe đi đầu ở phía đối diện, không phải hạng lương câu như ngựa của chàng. Chúng kinh hãi giờ cả bốn vó lên, đồng thời thét lên be be.

Ba cỗ xe sau thành linh đâm vào xe trước đều bị rung động.

Trong lúc nhất thời, tiếng quát tháo, tiếng chửi mắng, tiếng xe ngựa đụng nhau hòa thành một khúc nhạc rất chói tai. Mọi người rối loạn xúm xít cả vào một chỗ.

Hán tử đánh cỗ xe đầu tiên phải khó nhọc mới giữ được hai con ngựa đứng lại.

Gã vừa thở hồng hộc vừa trợn mắt nhìn Lệnh Hồ Bình lớn tiếng thóa mạ:

– Con mẹ nó! Người đui mắt hay sao?

Lệnh Hồ Bình giả vờ ngáp dài giương mắt lên ra chiều kinh ngạc hỏi:

– Úi chao!... Xin lỗi nhé! Xin lỗi nhé! Không không, hãy khoan. Vừa rồi lão ca mắng ai đui mắt đó?

Hán tử đáp:

– Ta mắng người thì sao?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Giỏi lắm! Thử mắng nữa đi coi nào.

Hán tử cặp mắt long lên đáp:

– Mắng thì mắng chứ lão gia sợ gì người? Ta thóa mạ cả đến tổ tiên mười tám đời nhà người đó.

Lệnh Hồ Bình khẽ cười khẩy một tiếng nói:

– Thế thì ông bạn giỏi quá rồi!

Chàng vung tay một cái. Một trái Thiết Đạn Tử rít lên veo veo bắn tới.

Hán tử đau quá rú lên một tiếng, giơ tay bưng mặt. Người gã xiêu đi ngã lăn xuống đất.

Bọn trang đinh đi sau quả nhiên không nhận ra Lệnh Hồ Bình là ai.

Chúng thấy Lệnh Hồ Bình trước đã cho ngựa xông vào xe người ta, sau lại đã thương xa phu. Liền quát tháo om sòm.

Bọn trang đinh tên nào cũng rút binh khí ra, nhưng chưa có cơ hội động thủ báo thù, vì Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách ở trong cỗ xe đầu và cỗ xe thứ ba đã nghe tiếng, tung mình nhảy ra.

Hai lão đồng thời kinh ngạc la lên:

– Té ra là Kim lão đệ đấy ư?

Lệnh Hồ Bình thấy Phong Vân Kiếm và thầy trò Kim Long Kiếm Khách lúc xuất hiện đã tuốt gươm trần, biết là không thể thâm nhập được đành gạt bỏ ý niệm đó.

Hiện giờ chàng chỉ còn thứ võ khí duy nhất để phát huy uy lực là mấy trái Thiết Đạn Tử này trong tay. Nếu dùng để thu thập Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách thì có thừa, nhưng muốn bắn trúng Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách là hai tay cao thủ ghê gớm thì khó lòng như nguyện.

Chàng nghĩ thầm:

– Mình đã không thể đánh mau để giải quyết thì đành phải trà trộn vào hàng ngũ đối phương rồi từ từ tìm cơ hội hạ thủ.

Sau khi quyết định chủ ý, chàng giả vờ cực kỳ kinh ngạc hô lớn:

– Trời ơi! Đổ nước vào miếu Long vương rồi. Người nhà lại không biết người nhà. Té ra là Thư lão hộ pháp và Thịnh hộ tòa. Tiểu đệ lỗ măng như vậy, thật đáng tội chết! Thật đáng tội chết!

Dứt lời chàng vội nhảy xuống ngựa toan chạy lại chiếu cố tên trang đinh bị Thiết Đạn Tử đánh trúng, Phong Vân Kiếm khoát tay nói:

– Để mặc gã đi.

Kim Long Kiếm Khách hỏi:

– Có phải Kim lão đệ vừa ở tổng đà ra không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Phải rồi.

Kim Long Kiếm Khách lại hỏi:

– Lão đệ có tìm ra manh mối gì về món hoàng kim đó không?

Lệnh Hồ Bình cố ý thờ dài đáp:

– Vụ này một lời nói không hết được. Lần trước tiểu đệ rời khỏi tổng đà, mười mấy ngày chạy xuôi ngược. May trời không phụ người hảo tâm, đã tìm ra được chút manh mối, nhưng...

Phong Vân Kiếm hỏi chen vào:

– Phải chăng Lệnh Hồ tiểu tử đã gây ra vụ này?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười vẫy tay đáp:

– Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện. Các vị hãy lên xe đến trạm sau nghỉ chân, chúng ta sẽ thủng thẳng nói chuyện. Vụ này mà hai vị nghe rõ đầu đuôi tất phải tức chết đi được.

Kim Long Kiếm Khách gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói:

- Trời lạnh quá, đứng ở đầu gió cũng khó chịu lắm.

Phong Vân Kiếm quay lại giơ tay ra tỏ nói:

– Trên cỗ xe thứ hai hãy còn trống chỗ, mời lão đệ lên đó ngồi tạm. Chỉ hai giờ nữa là đến Hà Tân.

Tiếp theo, một tên trang đinh xuống ngựa, chạy lại giắt ngựa cho Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình coi tình thế biết là không thể ngồi cùng xe với Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách, đành chấp tay tạ ơn rồi lên xe ngồi.

Trong cỗ xe thứ hai quả nhiên còn rộng chỗ. Ngoài một gia nhân tuổi già, cả khoang xe chỉ đặt có bảy, tám cái rương gỗ. Không cần hỏi cũng biết trong những rương này chứa toàn vàng bạc châu báu.

Vào lúc hoàng hôn, đoàn xe ngựa đi tới huyện Hà Tân.

Vào thành rồi, xe ngựa chạy thẳng đến chân thành phía bắc. Sau cùng dừng lại trước Chính Khí Võ Quán là nơi hôm trước Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công đã trú ở đó.

Lệnh Hồ Bình đã quyết tâm lần này phải mạo hiểm hạ thủ một đòn trừ khử Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách, vì âm mưu thúc đẩy Cái Bang chống đối

Phong Vân lão quỷ ở địa vị Cẩm y hộ pháp, chẳng thể không biết được.

Phen này Kim Long Kiếm Khách chạy lên Đồng Quan là mong giảm nhẹ tội lỗi của mình, tất lão đem gốc ngọn mọi biến cố kể cho tên Cẩm y hộ pháp để nhờ hấn nâng đỡ. Nếu chàng chỉ trừ khử một người thì còn một người vẫn đưa tin về tổng đà được.

Bây giờ việc đầu tiên là Lệnh Hồ Bình phải làm thế nào khiến cho Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách dừng đề phòng gì, chàng mới có thể hạ thủ một chiêu đơn độc.

Tòa Chính Khí Võ Quán này tuy không đồ sộ bằng phủ đệ của Phong Vân lão quỷ ở Đồng Quan nhưng cả trước sau cũng có đến ba tòa viện.

Nghe giọng lưỡi Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách thì hai lão vào trọ trong quán này hiển nhiên không phải mới một lần này. Do đó Lệnh Hồ Bình đoán ra tòa Chính Khí Võ Quán không phải chỉ là trường sở để huấn luyện bọn nanh vuốt mà còn dùng làm nơi trú ngụ những hộ pháp cao cấp trong bang khi ra vào tổng đà.

Người phụ trách việc tiếp đãi trong quán là một hán tử trung niên, vừa đen vừa gầy nhưng rất tinh lanh.

Hán tử đen gầy chẳng những hết sức chiêu đãi Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm, mà đối với Lệnh Hồ Bình hiển nhiên gã cũng tỏ ra rất ân cần như người quen thuộc.

Điểm này khiến cho Lệnh Hồ Bình càng phải đề cao cảnh giác.

Chàng tự nhủ:

– Về phương diện ngôn ngữ cử chỉ ta phải hết sức thận trọng.

Chàng cần tỏ ra không phải mới đến tòa Chính Khí Võ Quán này mới lần đầu.

Theo lời báo cáo của hán tử thì vụ Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công vào quán gây sự, tổng đà đã phái Hoa Kiếm Diêm La dẫn người đến. Trưa hôm qua họ đi Khúc Ốc chừng ba, bốn ngày mới về.

Điều khiến cho Lệnh Hồ Bình thất vọng là hán tử không nhắc tới chuyện Lam y hộ pháp Phùng Gia Vận bị đánh hai bạt tai. Sau đó Phong Vân Kiếm đứng dậy đi vào hậu viện cùng ở với vợ con một chỗ.

Lệnh Hồ Bình và thầy trò Kim Long Kiếm Khách ở hai phòng mặt đông và mặt tây trong tòa viện thứ hai.

Vì khí trời rét lạnh, mọi người ăn cơm xong một lúc rồi ai về phòng nấy yên nghỉ. Vụ ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim đã ra manh mối cũng không ai hỏi tới.

Lệnh Hồ Bình định bụng sau khi trời tối là động thủ liền, khốn nỗi chàng chưa thuộc địa hình, chỉ sợ vào lầm cửa, rút mây động rừng làm hư việc lớn.

Chàng còn đang do dự thì một người nhà tiến vào coi lại than củi cùng đèn dầu.

Lệnh Hồ Bình giữ gã lại nói chuyện phiếm một lúc rồi hỏi thêm được ít tin tức ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng và kế mẫu của cô là Thực Cốt Nương Tử Ôn Ngọc Đình đi đường nhọc mệt quyết định ở đây nghỉ ngơi mấy bữa, chờ khi trời ấm một chút sẽ lên đường đến Già Mã Cốc và nghe đầu Phong Vân lão quỷ cũng ưng thuận rồi.

Lệnh Hồ Bình được tin này rất lấy làm cao hứng. Chàng chỉ cần bọn họ bữa mai còn ở lại đây là chàng chắc chắn sẽ tìm được cơ hội hạ thủ.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình thủng thảng kể lại đã thăm dò ra vụ ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim lọt vào tay ai trong trường hợp nào. Chàng mời hai người đến Cổ Phong tửu lầu ở trong thành và chàng tin rằng hai lão không cự tuyệt.

Muốn thế, trước hết là phải phân cách Ôn Ngọc Đình cùng Thư Mỹ Phụng không để họ đi theo. Còn Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách có đi theo cũng chẳng trở ngại gì đến hành động của chàng.

Lệnh Hồ Bình đã luyện những môn Như Ý Huyền Công, Vô Tướng Thần Chưởng, Cửu Cung Thân Pháp và Thất Tuyệt Ma Kiếm của Tứ kỳ sĩ Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão khiến chàng có đủ năng lực ứng phó với bất cứ hoàn cảnh nguy nan nào. Tuy bốn môn võ học này của chàng chưa bằng được Tứ kỳ sĩ, nhưng nhân lúc bất ngờ sử dụng để thu thập hai lão kiếm khách mà họ lại không có bảo kiếm trong tay, chàng tự tin chẳng khó khăn gì.

Sau còn lại Ngũ Kiếm khách phải phát lạc bằng cách nào là ở tùy ý chàng. Chàng có thể trừ khử luôn cả năm người này hay bỏ mặc để họ đông tuốt là xong.

Lệnh Hồ Bình tính thâm như vậy, nhưng chàng không nghĩ tới đêm nay chưa chắc đã được thái bình vô sự.

Vào khoảng canh ba, Lệnh Hồ Bình đang ngủ, đột nhiên những tiếng quát tháo làm chàng tỉnh giấc.

Chàng lật đật bước xuống chốc giấy dán cửa sổ nhìn ra thấy trong viện ánh lửa rực trời. Tiếng người huyên náo từ hậu viện vọng ra.

Trong sương phòng ở phía đối diện, Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu dẫn Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách chống kiếm chạy ra, vọt như bay tiến vào hậu viện.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm lấy làm kỳ. Chàng thật không ngờ lại có người lớn mật dám vào đây vượt râu hùm. Chàng không dám chần chờ, lượm ngay lấy túi Thiết Đạn Tử cũng lật đật chạy vào.

Khi chàng tới nơi thì cả tòa hậu viện đã biến thành biển lửa. Trong đình viện mười mấy người đang đánh đuổi địch nhân. Có mấy tên dường như đã bị đả thương.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy tà áo người mới đến bất giác giật mình kinh hãi. Chẳng

khi nào chàng ngờ tới Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công và Pháp cái Ngôn Thành Quân cầm đầu bọn đệ tử Cái Bang vào đây phóng hỏa.

Trong đình viện hai bên phân thành trận thế. Hồ Lô Tẩu đánh với Phong Vân Kiếm, Pháp cái Ngôn Thành Quân chiến đấu với Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu, Giảng Phong đường chúa La Chấn Dương đấu với tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng.

Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách hỗn chiến cùng bọn đệ tử Cái Bang bốn nút và ba nút ở một chỗ.

Thực lực hai bên tương đương ngang nhau, trong lúc nhất thời không phân cao thấp.

Lệnh Hồ Bình thấy tình thế đã rõ ràng, nhận ra không cần phải đấu điểm thân phận nữa.

Chàng quyết chạy đến bên Hồ Lô Tẩu và giải quyết Phong Vân lão quỷ trước tiên.

Giải quyết xong Phong Vân lão quỷ rồi là lấy lại được Hàng Long kiếm.

Khi đó chỉ còn lại thầy trò Kim Long Kiếm Khách thì việc tảo trừ không còn khó khăn gì nữa.

o O o